

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Malus dæmon.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A insipientibus erroris tenebris offuscatos indicarent. Quare videndum an Fulgentius recte ex Apollonophanis Epico, ut ipse dicit, carmine, commentus sit Saturnum latum *v̄v̄* appellari, quod *v̄v̄* Græce Sensus dicatur, quem pro Mente & intellectu poni passim invenimus, nisi ea de causa vocabulum u-^{Saturnus} surpemus, quod per sensum, ut Aristotelici, ad rerum cognitionem devenimus: à *vob̄o* enim *v̄v̄*. *v̄v̄* appella-^{tus.} Quod tamen alicubi *v̄v̄* significatum usurparit pro sensu, id in Aeonibus Valentini habetur: nam is Aristotelem secutus, λόγον à N̄̄ emissum prædicabat, rationem quippe à sensu proficisci: de quo Irenæus lib. II. cap. 39. & 40. nam hæc nunc nostri non sunt negotii. Duo vero sunt, si credimus Aristoteli, quæ nostri ad unamquamque rem motus causa sunt: vel ipsa scilicet cogitatio, si nunc intellectum vereamus appellare, vel sensus: rerum enim aut utilium, aut commodarum, aut quas quoquo modo bonas existimamus, imaginatio, vel ab ipsa cogitatione procedit: quia tales fore existimamus, vel ab eo quod sensu experti sumus. Ipsa igitur vel cogitatio vel sensus, imaginationem creat, imaginatio statim excitat appetitionem, appetitio affectum, affectus motum, ut ad assecutionem perveniatur. Nostri igitur primi parentes duo, intellectus & sensus. Intellectum vero hic accipio cogitationem quæ certo fit cursu peracta. Sensus ubi intellectui paret, perpetua utitur tranquillitate, ipsoque deliciarum paradiso perfruitur: ubi vero intellectus sese sensui manciparit, tota aberrat via, & à priori illa amœnitate quieteque ad labores, & invisas rerum omnium turbas eji-<sup>Intellectus
Adamo
sensus est
attributi.</sup> citur.

MALUS DÆMON. CAP. XXVIII.

Quod vero malum dæmonem per Viperinam figuram indicamus, multorum consensus accedit. Nam & apud D. Hieronymum Draco inter Diaboli cognomenta numeratur, & diabolus locutione Mali sæpe ponitur, ut in prece quotidiana diceret Cyprianus, *Sed libera nos à malo*, quod tamen ipse, *Libera nos à maligno*, protulit. Sed præcipuè Ecclesiastici 10. eo loco: *Si momorderit Serpens in silentio, si quem*, ait is, *Serpens diabolus occultè momorderit, & nullo conscio eum peccati veneno infecerit*, & quæ super pœnitentia sequuntur. Hæc causam addidère nonnulli, linguæ motationem, quæ tam multiplex appareat, ex quo multiplicia ejus incitamenta interpretantur. Nam qui ejus minister est, aliud porro lingua loquitur, aliud corde meditatur. his Dominus ait: *Generatio Viperinum, quomodo potestis bona loqui, cum sitis mali?* Et in Divinis literis alibi: *factum silentium in celo*, legas dum committeret bellum Draco cum Michæle Archangelo: alibi, contritum ab Assertore nostro caput draconis in Jordane fluvio, atque ita nos ab ejus dominatione liberatos, & hujusmodi pleraque alia. Nam & Pythones genus dæmonum est, & Pytho Serpens apud gentiles effingitur, quem Apollo sagittis confecerit, quod quid sibi velit, alibi diximus. De Pythonibus habemus in gestis Pauli, qui unum ex his exire jusserit è muliere, quam is occupaverat: propterea quod clamitabat illa, & Paulum & ejus comites esse servos summi Dei, qui viam salutis annuntiarent. *Id vero dolebat Paulus*, inquit Origenes, *quod indignum judicaret sermone suo è Pythonis spiritu testimonium exhiberi*. Et 1. Reg. 28. *Saul mulierem, quæ Pythonem habeat, sibi sibi mandat, ut per incantationes Samuelis animam evocet*. ^{Pythones} *quid ret.* Sunt qui dicant (ut hoc *πυθων* admoneamus) Samuelis non animam, sed imaginem Pythonissæ aggestam: sunt, qui Dei permisso veram animam asserant, ut ex calamitatis, quæ Sauli toties prædicta fuerat, asseveratione, acrius cruciaretur: alioquin, Deut. 18. *maximè eum abominatur Deus, qui Pythones consulat*.

DELECTATIO. CAP. XXIX.

Quamvis pertinet ad delectationem, audimus Deum Opt. Max. ita illum execrantem de-^{Gen. cap. 8.} voventemque, ut super pectus suum, & utero incumbens suo, sit semper incessurus, Serpens: quod, ut diximus, Philope, Ambrosio, Athanasio, & aliis subscribentibus, de terrenis delectationibus intelligitur: quare in id quoque devovit Serpentem Deus, ut terra perpetuo vesceretur. Ac ne Menippeam fabulam ab aliis recitatam seriis his admisceam, adagium illud ex ea tantum attingam quod de Lamia fertur, quæ libidinis appetitu percita, Menippi admodum juvenis sanguinem deglutire cupiebat, ab Apollonio Tyanæo, ut memorat Philostratus, dictum ὄφιν φιλίππεις, ἃ σὲ ὄφεις: <sup>Adagium,
ex Menip-
peæ fabula.</sup> *Anguis, quod is scilicet mulieres appeteret, & ab eisdem identidem expeteretur.*

Z

Quid